

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

ISLAM I VIDA QUOTIDIANA
D'UN ESTUDIANT AL CAIRE

Joan F. Mira

Escriptor

AL PEU DEL CANÓ

Moment
estel·lar

El sermó del xeic Xakir

El jove Taha Aix-Xadhili volia ser oficial de policia, però no el van acceptar a l'acadèmia perquè ocultà que era fill d'un porter, del porter de l'edifici Iaqubian. Llavors, decebut, es matricula a la Facultat de Ciències Polítiques del Caire, i allà coneix un estudiant islamista que el porta a la mesquita d'Anas Bin Malik, el lloc on predica el xeic Muhammad Xakir. La mesquita, i el pati adjacent, estan plens d'estudiants, seguidors del xeic Xakir. És un matí de divendres, els estudiants reciten l'Alcorà devotament, i de sobte s'eleven crits i lloances a Déu: ha aparegut el xeic. El xeic es frega les dents ritualment amb un branquilló, ressonen encara les lloances a Déu, i comença el sermó.

QUE AQUESTA VIDA MUNDANAL no té importància, que només hem de pensar en l'altra i en el premi que ens espera. Que el veritable creient no tem la mort sinó que la desitja. Que la jihad, la lluita sagrada, és una obligació de l'Islam, igual que la pregària i el dejuni. Que quan els musulmans van abandonar la jihad es van convertir en esclaus de la vida terrenal, covards i temorosos de la mort, i els seus enemics els van derrotar i humiliar i Déu els va sentenciar al fracàs, al retrocés i a la misèria. Que els nostres governants són traïdors a l'Islam perquè permeten una legislació francesa laica, que tolera l'alcohol, la prostitució i l'homosexualitat. "I nosaltres els diem alt i clar: no volem una nació socialista ni democràtica, la volem islàmica, islàmica. Lluitarem i sacrificarem la vida fins que Egipte esdevingui islàmic. L'Islam i la democràcia són antagònics i no s'ajuntaran mai. Com és possible unir l'aigua amb foc o la llum amb la foscor? La democràcia vol dir que les persones es governen elles mateixes i l'Islam només reconeix el govern de Déu". Etcètera.

ELS JOVES S'ENTUSIASMEN, canten l'himne de la jihad, i criden "Islàmica, islàmica, ni oriental ni occidental!", i el xeic conclou el sermó: "Per Déu, que veig aquest lloc pur i beneït, envoltat d'àngels. Per Déu, que veig renàixer l'Estat de l'Islam fort i altiu a través vostre i veig els enemics de la nació tremolant de por davant la força de la vostra fe. Els nostres covards i traïdors governants, servidors de l'Occident croat, trobaran la seua justa fi a les vostres mans pures i netes, si a Déu plau". El jove Taha es commou, la paraula de Déu li arriba al fons de l'ànima, i comença a pensar que la nòvia, els estudis, qualsevol cosa, ja no té cap valor al costat de la glòria de Déu. Ja no estudia, doncs, es deixa barba, vesteix amb gel-laba, i habilita un racó, al costat de l'ascensor, per proclamar la pregària amb un company estudiant d'enginyeria.

I DIU L'AUTOR DE 'L'EDIFICI IAQUBIAN': "Es va entrenant a aprendre a estimar o a odiar la gent en relació amb Déu. Ha après del xeic que les persones són insignificants i menyspreables per estimar-les o odiar-les per les seues qualitats seculares, i que els nostres sentiments envers elles s'han de determinar d'acord amb l'observança de les lleis de Déu. Per això, la seua percepció de les coses ha canviat. Abans estimava

GUILLEM CIFRE

"L'Islam i la democràcia són antagònics i no s'ajuntaran mai. Com és possible unir l'aigua amb foc o la llum amb la foscor? La democràcia vol dir que les persones es governen elles mateixes i l'Islam només reconeix el govern de Déu"

alguns veïns perquè el tractaven bé i eren generosos; ara en canvi els odia perquè han abandonat la pregària i alguns beuen alcohol". Ja poden imaginar com acaba el jove Taha: el detenen després d'una manifestació, el torturen, i jura que es venjarà dels seus torturadors. S'entrena en un camp clandestí prop del Caire, els germans musulmans el casen amb la viuda d'un jihadista mort, i ell mateix acaba morint en un atemptat.

LA DOCTRINA DEL XEIC ÉS inexpugnable: la ideologia política, l'antiamericanisme, l'odi a Occident i als jueus, la visió de la història, del món, de l'opressió, de la lluita, de la vida personal,

emocional, quotidiana, són part d'un tot rigorosament teològic i formen un cos compacte, indissoluble. Hi ha la llei de Déu, la paraula de Déu, la voluntat de Déu, i fora d'això no hi ha res ni compta res. I ací, en aquest "Occident" tan odiat, encara pensem que tot això és només una reacció comprensible contra els nostres grans pecats històrics o presents, que Al·là no hi entra per res. Per a ells, però, Al·là és la base i la raó de tot el que fan i el que pensen: ho diuen, ho repeteixen, no se'n cansen, i ací no els volem creure.

'L'EDIFICI IAQUBIAN' (EDICIONS DEL 1984) és una novel·la deliciosa, o, més ben dit, un conjunt de narracions en paral·lel, on la vida del Caire apareix crua i despullada, i els vicis d'Egipte, la corrupció profunda, la brutalitat del govern, la misèria, els antics rics decaiguts i els nous rics prepotents, i el xoc implacable de maneres de pensar i de viure. Una comèdia tràgica. I un bestseller en àrab, potser el primer del seu gènere. L'estudiant Taha és un dels molts personatges del llibre, i a mi em sembla el més tràgic de tots: la víctima terrible de la paraula sagrada, de la doctrina del xeic, d'això que ací no volem comprendre perquè no encaixa en cap esquema nostre, i ens continuem enganyant. Ells, però, no s'enganyen, ni els botxins ni les víctimes, ni els xeics ni els estudiants. Ells saben que Déu és gran, i la resta no compta.

J.J. Navarro
Arisa

Periodista

Fa mil anys, en un món canviant i convuls, immers en un conflicte de civilitzacions, es va produir un remarcable renaixement cultural en un triangle geogràfic de la Mediterrània occidental que abastava Catalunya, el sud-est de França i el nord d'Itàlia. És el que coneixem com el Romànic, un moment estel·lar de la nostra cultura que centra l'exposició *El Romànic i la Mediterrània. Catalunya, Toulouse i Pisa. 1120-1180*, que el Museu Nacional d'Art de Catalunya acull fins al 18 de maig. L'exposició no només aplega algunes de les obres més emblemàtiques del Romànic, en molts casos mai no vistes a Catalunya i disperses per museus d'Europa i dels Estats Units. També s'hi pot veure l'esplèndida col·lecció de pintura mural catalana, emblemàtica de l'art nacional, que forma part dels fons del MNAC. Les noves tecnologies mostren també les seves aplicacions a la conservació del patrimoni amb un projecte com és la reconstrucció virtual de la portalada de Ripoll, liderat per la Universitat Politècnica de Catalunya. El Romànic és un moment estel·lar de la nostra cultura, el primer a Europa des de la caiguda de l'Imperi Romà, i la vitalitat i l'energia creativa que va desfermar encara reverberen un mil·lenni després. Fa mil anys, la Mediterrània no era el centre del món, però sí que va convertir-se en un irradiador de futur. L'exposició *El Romànic i la Mediterrània* permet acostar-se a la seva esplendor i potser servirà per fomentar noves inspiracions. La mirada romànica no ens crida a imitar-la, sinó a recrear el seu impuls transformador.

j.j.navarro.arisa@hotmail.es